

maa den søge ud paa dybere Vand. Jeg tror som sagt ikke, at der er nogen Grund til at gaa til skærpede Bestemmelser for at frede Fiskbestandene der eller til i det hele at søge Overenskomst paa dette Omraade med andre Lande. Jeg synes det saa meget mindre, som jeg tror, at en saadan Overenskomst vil skade vore egne Fiskere. Nu gaa nemlig Danmark og Sverige hen og slutte en Overenskomst om Fiskeriet i Kattegattet, ogsaa uden for dansk og svensk Territorium, hvorefter der ikke maa fanges Rødspætter under — jeg husker ikke ret, om det er 11 eller 11½ Tm. — og man sætter Straf for danske og svenske Fiskere for at fange dem og bringe dem i Land. Men hvis nu norske, tyske eller engelske Fiskere finde paa at komme op i Kattegattet og fiske der — og det kunne vi ikke paa nogen Måde forbyde dem i den internationale Del af Kattegattet — vil der ske dette, at de fremmede Fiskere tage de Fisk, som vore egne Fiskere ikke maa fange, og sejle bort med dem, uden at vi kunne krumme et Haar paa deres Hoveder eller anklage dem for de Landes Regeringer, hvor de have hjemme, fordi disse Lande ikke have sluttet nogen saadan Overenskomst. Vi kunne heller ikke opbringe dem og bringe dem ind i en dansk eller svensk Havn og straffe dem der. Jeg tror derfor, at disse Bestemmelser let ville blive til Skade for vore egne Fiskere, naar fremmede Fiskere finde paa at komme op i Kattegattet, hvor de kunne tage væk af Fisken uden Hensyn til Maalet, medens vore egne Fiskere maa sidde og se til. For Øresunds Vedkommende har jeg allerede flere Gange sagt, at en Vedtagelse som foreslaaet vil være ruinerende for Fiskerne her, og alene af den Grund kunde der være Anledning til ikke at vedtage denne Lov, og det, som jeg nu har fremdraget i Dag, er dog af den Natur, at det bør gøre os yderligere forsigtige. Ser man hen til den Kærlighed, om jeg saa maa sige, hvormed vor Medkontrahent, den svenske Regering og Rigsdag, har behandlet denne Sag, synes den ikke at være saa overvældende varm, tværtimod meget kølig. Denne Konvention har nemlig ikke været behandlet i den svenske Rigsdag, har slet ikke været fremme der, medens vi Aar efter Aar have haft fat paa den. Det synes ikke at tyde paa, at man fra svensk Side er saa overordentlig begejstret efter at faa disse Bestemmelser, men snarere paa, at man ikke ønsker dem, og ser man hen til Sveriges Stilling til en anden Konvention, der ganske vist gaar i

en noget anden Retning, og som Sverige ikke har villet tiltræde, tyder det heller ikke paa, at Sverige er saa svært begejstret efter at komme til at staa i saadanne Forhold til andre Nationer. Jeg vil derfor gerne bede Folketinget om at være overordentlig forsigtig med at vedtage noget paa dette Omraade, men hellere lade Loven hvile i nogle Aar, indtil Videnskabsmændene ere komne mere paa det rene med, hvorledes denne Lov bedst og mest praktisk skal formes, og hvorledes Forholdene ere paa dette Omraade i Kattegat og Øresund. Det vilde dog være for galt, om man vedtog denne Lov, der maaske vilde være vore egne Fiskere til megen Skade og til Gavn for de fremmede. Vil man ikke bestemme sig til at lade Forslaget hvile i nogle Aar, vil jeg dog indstændig opfordre Folketinget til at gemme Forslaget, indtil vi have faaet Fiskeriloven herved fra Landstinget, og ikke vedtage denne Lov, medmindre vi samtidig have Loven om Saltvandsfiskeriet hervede. Det vil nemlig være umuligt at gennemføre denne Lov nogenlunde retfærdig eller rettere, det vil være ganske umuligt at gennemføre den, for saa vidt den skal virke sammen med den nuværende Fiskerilov. Jeg vil derfor til Slut raade Folketinget til at være forsigtigt, helst slet intet at vedtage og, hvis man vil vedtage noget i Retning af Overenskomsten med Sverige, da at gøre Bestemmelserne saa lempelige, at man ikke derigennem ødelægger mange Menneskers Eksistens.

Svend Høgsbro: Da denne Sag forelaa til Forhandling her i Tinget for, jeg tror to Aar siden, gjorde jeg mig til Tolk for de Følelser, Fiskerne i min Valgkreds nære over for Lovforslaget. Det skal jeg imidlertid ikke komme tilbage til nu, det er kun et enkelt Punkt i Lovforslaget, jeg gerne vilde henlede den højtærede Ministers og det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa, hvad jeg for Resten ogsaa gjorde den Gang, og det er Udtrykket „Stevns“ i § 1. Det maa dog være klart for alle, at det er ret meningsløst at bruge Udtrykket „Stevns“ i denne Forbindelse, nemlig „Linien Stevns—Falsterbo“, efter som Stevns ikke er et Punkt, men en Kystlinie paa vel 8—9 Mils Længde. Skal det overhovedet kunne forstås, maa det vel være saaledes, at der derved tænkes paa Stevnsystemets nordligste Punkt. Her er jo Tale om den Linie, der begrænser Øresund mod Syd. Man tænker sig altsaa kommende fra Nord og siger: Grænsen for Øresund møder os,